

Αττικόν Ημερολόγιον
Και
Ημερολόγιον των Κυριών
του δίσεκτου έτους
1888

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Η κηδεία του Υπουργού

Διαλογή

Αττικόν Ημερολόγιον και Ημερολόγιον των Κυριών του δίσεκτου έτους 1888, Αθήνα, σ. 45-72

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΠΟΥΡΓΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΗ

Η πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀνάστατος· ἀπὸ πρωίας αἱ κεντρικώτεροι τῶν ὁδῶν εἶνε πλήρεις κόσμου πάσης τάξεως καὶ πάντα τὰ πανράθουρα ὡς καὶ αἱ ἐξώσται τῶν οἰκιῶν τῶν ὁδῶν τούτων εἶνε κατῆμεστοι κυριῶν ἰδίως. Πάντες ἐγκατέλιπον τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ὅπως ἴδωσι κατὰ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας πρὸ μεσημβρίας τὴν κηδεῖαν τοῦ ὄρχου πουργοῦ, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὸν ὄρθρον τῆς προτεράιας.)

Ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου οἰκίᾳ τῆς χήρας κυρίας **ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ** συνῆλθον συγγενεῖς, φίλοι καὶ γινώριμοι ὅπως ἀπολύσωσι τοῦ σπανίου τούτου θεάματος. Εἶνε ἡ δεκάτη πρωινή ὥρα· τὸν νεκρὸν κλαίουσιν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ οἱ οἰκεῖσι καὶ προσφωνοῦσιν οἱ ἀνοίκειοι προσάγοντες στεφάνους, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα, ὅπερ ὁ ἀποδώσει αὐτῷ τὰς τιμὰς δὲν ἐξεκίνησεν ἔτι ἐκ τοῦ στρατῶνος, ἡ νεκροφόρος ἄμαξα μόλις ἐτοιμάζεται, καὶ τούτοις ὁ οἶκος τῆς χήρας κυρίας Κουσκουσάκη βρέ-

θει κόσμου παντός είδους. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃ οὔτε βελόνη, τὰ δὲ παράθυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔχουσιν ἐπτὰ καὶ ὀκτῶ θεατάς. Ἐν μόνον παράθυρον ἐπὶ τῆς πλαγίας ὁδοῦ μένει κενόν, καὶ τοῦτο, διότι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐξ αὐτοῦ, πρῶτον, διότι εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ δεύτερον, διότι τῆς οἰκίας μὴ οὔσης κανονικῶς ἐκτισμένης, πρέπει νὰ ἐξαγάγῃ τις ὄλον τὸν κορμὸν τοῦ σώματος, ἵνα κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ ἐλάχιστον μέρος τῆς πομπῆς, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τῆς κηδείας θὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὰ ἴδια πάσχων ἐκ παραυχενισμού. Δύο τρεῖς κύριοι ἐπεχείρησαν νὰ μείνωσι πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· προετίμησαν ἑλλεῖψει ἄλλης θέσεως νὰ κατέλωσιν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ νὰ ἴδωσι τὴν κηδείαν ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐλθὼν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν οἰκοδόμησαν μόνον γνωρίζων, ἀφοῦ περιῆλθεν ἐπὶ ματαιῶ πάντα τὰ παράθυρα, ὅπως εὖρη μικράν τινα θέσιν, ἐκεῖ ἐζήτησε καταφύγιον, καὶ περιφρονῶν τὸν καυστικὸν ἡλιὸν ἔλαβεν ἐδώλιον καὶ ἐκάθησε πρὸ αὐτοῦ σκεπτόμενος ὅτι δι' ὀλίγης γυμναστικῆς θὰ δυνηθῆ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς πῶς θάπτονται οἱ ὑπουργοὶ ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κύριος ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ, τριακοντετῆς νεανίας εὖρε λαμπρὰ θέσιν ἕν τινα παραθύρω ἰστάμενος ὀρθίως ἐπὶ ἐδώλιου. Θὰ ἴδῃ τὴν κηδείαν ἴσως καλλίτερον παντός ἄλλου, διότι οὐ μόνον βλέπει ἀφ' ὑψηλοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδεὶς τὸν ἐνοχλεῖ.

Ὁ κύριος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ πρῶην ὑπάλληλος τραπεζιτικοῦ καταστήματος, πεντηκοντούτης περίπου, βραχὺς τὸ σῶμα καὶ ἀρκούντως προγαστρῶ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἰθουσαν ἐπόμενος τῇ συζύγῳ αὐτοῦ

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἥτις εἶνε χαρῖσσαις γυνή, νεωτάτη καὶ εἰς ἄκρον ἐλκυστική.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ τρέχουσα πρὸς τὴν Ἀσπασίαν, ἦν καὶ κατασπάζεται. — Τώρα μόνον ἔρχεσαι, φῶς μου, καὶ ποῦ νὰ σὲ βάλω, ποῦ δὲν ἔχω πλέον οὔτε μία γωνίτσα;

ΑΣΠΑΣΙΑ ρίπτουσα ὀργίλον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κ. Βλικιπιπῆ. — Αἶ, τί νὰ γείνη!

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ γελῶν ἡλιθίως. — Ἡργήσαμεν ὀλίγον, ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐπίστευσα ὅτι μοῦ ἔλεγεν ἡ Ἀσπασία.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ βλέπουσα εἰσερχομένους δύο κυρίους. — Μὲ συγχωρεῖτε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ συντρέχουσα τὴν ὀργὴν αὐτῆς. — Αἰωνίως τὰ ἴδια θὰ μοῦ κέμνης.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ ὅπως ἐξευμενίσῃ τὴν Ἀσπασίαν. — Μὰ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ ἐξαπτομένη βαθμῶν. — Ἀφοῦ σοῦ λέγω τί μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Κουσκουσακῆ νὰ ἔλθωμεν ἀπὸ τὰς ἐννέα, διότι θὰ εἶνε τόσος κόσμος. Νὰ, βλέπεις τώρα;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ ἥτις ἐχαιρέτισε τοὺς εἰσελθόντας κυρίους ἐπλησίασε τὴν Ἀσπασίαν. — Κ' ἐγὼ σὰς ἐπερίμενα, σὰς ἐπερίμενα! Καθήσατε μίαν στιγμὴν νὰ πάγω νὰ ἴδῶ μὲ τρόπον ἂν εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ εὖρω θέσιν, Ἀσπασία μου, διότι γιὰ σὰς, κύριε Βλικιπιπῆ, δὲν σὰς ὑπόσχομαι τίποτε.

ΑΣΠΑΣΙΑ καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτρου. — Καλὰ θὰ κέμνης νὰ μὴ τοῦ εὖρης θέσιν· δὲν τοῦ ἀξίζει νὰ ἴδῃ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ ἀπομακρυνομένη. — Βλέπεις ὅτι δὲν τοῦ ὑπόσχομαι.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ μειλιχίως. — Ἀσπασία μου, διατῆ θυμόνεις;

ΑΣΠΑΣΙΑ *δυσθύμως*. — Ἄφινέ με ἤσυχην.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *καθήμενος ἐπὶ ἔδρας πλησίον τοῦ ἀγακλήτρου*. — Μὰ ἔχεις ἀδικόν . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, *λαμβάνουσα τὴν «Ἐβδομάδα»*. — Πολὺ καλῶ.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ, *ἀναγινώσκων τὴν «Ἐφημερίδα»*. — Οὐφ!

ΑΣΠΑΣΙΑ, *ἰδίᾳ*. — Ζῶν! ποτέ σου δὲν θὰ γείνης ἄνθρωπος. Τοῦ ἔχω ἓνα θυμόν, ποῦ ἂν ἤμποροῦσα νὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια, τοῦ τὰ ἔβγαζα. Κάθε φορὰν ποῦ θὰ τοῦ εἶπω κάτι ἢ θὰ μὲ κυττάξῃ μ' ἓνα ἀνόητο χαμόγελο, ὡς γὰρ μοῦ λέγῃ ὅτι τοῦ λέγω ψευτιάς. Τοῦ λέγω, θ' ἀργήσωμεν ἂν πάμε εἰς τὰς δέκα τίποτε. Ἡ κηδεῖα θὰ γείνη εἰς τὰς ἔνδεκα καὶ μόλις τὸ μεσημέρι θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κουσκουσάκη. Μπρὲ ἄνθρωπε, αὐτὴ ἡ γυνίκα ποῦ μᾶς μὴνᾶ νὰ πάμε εἰς τὰς ἑννέα κάτι θὰ ξέρῃ . . . Ὅχι, λᾶθος θὰ ἔκμεις, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ εἶπεν αὐτὴν τὴν ὥραν. Καὶ ὁ τρόπος του ἦτο σὸν νὰ μοῦ ἔλεγε: Δὲν σοῦ εἶπεν εἰς τὰς ἑννέα, εἰς τὰς δέκα σοῦ εἶπεν εἰς τὰς δέκα περασμέναις μάλιστα . . . καὶ σὺ ζητεῖς νὰ μὲ γελάσῃς . . . Τετράποδον.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ, *ἰδίᾳ*. — Δίκαιον εἶχεν εἰς τὰς ἑννέα τῆς εἶπε, κ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπίστευσα. Μὰ καὶ τί θὰ ἐκάμναιμεν ἂν ἤρχόμεθα ἀπὸ τὰς ἑννέα; Ἔως ὅτου νὰ περάσῃ ἡ κηδεῖα θὰ γείνη μεσημέρι καὶ δὲν εἶνε εὐχάριστον νὰ στέκεσαι τρεῖς ὥραις εἰς ἓνα παράθυρον νὰ σὲ σπρώχνῃ ὁ ἓνας ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ διὰ μίαν εὐχάριστησιν ὀλίγων στιγμῶν; Καὶ τί εὐχαρίστησιν;) νὰ ἰδῆς ἓνα νεκρόν! Καὶ μήπως τὸν βλέπεις πάντοτε; Τὴν ὥραν ποῦ τὸν περνοῦν ἀπὸ κἄτω ἢ ὁ ἓνας θὰ σὲ πατήσῃ ἢ ὁ ἄλλος θὰ ἔμβῃ ἐμπρός σου . . . κάμνεις νὰ ἰδῆς, ναί, ἐπέρσας καὶ δὲν βλέπεις πρὸς τοὺς ἄλλους

ἀνθρώπους ποῦ ἀκολουθοῦν, ἀνθρώπους ποῦ τοὺς βλέπεις καθήμεραν. Ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ διασκέδασις, μὰ ἔλα ποῦ ἀρέσει τῆς Ἀσπασίας! Νὰ τὴν ἀφήσω πάλιν νὰ ἔλθῃ μόνη; Καὶ ξεύρω ἐγὼ ποιὸς ἤμπορεῖ νὰ εὔρη ἐδῶ; Ὅταν εἶμαι μαζὶ τῆς δὲν ὀμιλεῖ μὲ τὸν καθένα, ὅταν ὅμως εἶνε μόνη, ξεύρω ἐγὼ τί κάμνει;

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ*, *παρατηροῦσα τὴν κ. Κουσκουσάκη*, ἣτις περιέρχεται τὰ παράθυρα. — Δὲν εὐρίσκει θεσίν πουθενά . . . καὶ δὲν θὰ ἰδῶ τίποτε! (Στρεφόμενη ἀριστερά). Περιέργον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρον ἐκεῖ δὲν βλέπει κανεὶς; Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ καθοῖται μόνος του ἐκεῖ; Ξένος πρέπει νὰ εἶνε, δὲν τὸν εἶδα ποτέ. Ἄ, εἶνε τὸ παράθυρον ποῦ δὲν βλέπει κανεὶς τίποτε. Καὶ τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ τὸν καυμένον!

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *ἰδίᾳ*. — Μπα, ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποῦ στέκεται σ' ἐκείνην τὴν καρέκλα ἐπάνω; Πῶς ὀμοιάζει τοῦ Μαναρέλη ἀπ' ὀπίσω! Τί περιέργον! ἂν δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε εἰς τὴν Σμύρνην θὰ ὠρμιζόμην ὅτι εἶνε αὐτός.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *στρεφόμενος*. — Κυρία Κουσκουσάκη, κάποιος σὲ φωνάζει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ἐμένα; [Ἀτέρχεται ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ Μαναρέλη καὶ φαίνεται ὀμιλοῦσα πρὸς τὰ ἔξω.] Κρατήστε με νὰ μὴ πέσω.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *ἀναπηδῶν ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ*. *ἰδίᾳ*. — Ὁ Μαναρέλης!

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ*. *Δυστυχία μου!* Τώρα ποῦ εἶδε τὸν Μαναρέλην ἐδῶ εἶνε ἀξίος νὰ μὲ πάρῃ νὰ φύγωμεν ἀλλὰ θὰ πατήσω ποδάρι ἐπὶ τέλους.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *καταβάλλων μεγάλας προσπάθειας ὅπως δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εὐάγεστον ἔκφρασιν*.

— Ἀσπασία, δὲν νομίζεις ὅτι ἀδίκᾳ περιμένομεν αὐτὴν τὴν κηδεῖαν;

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ*. — Νὰ τα, δὲν τὸ ἔλεγα;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Ἄν ἐπαίρναμεν ἓνα ὄχημα νὰ ἐπηγαίναμεν εἰς τὰς Στήλας, θὰ τὴν ἐβλέπαμεν καλύτερα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ποῦ νὰ τρέχωμεν τώρα μέσ' ἔς τοὺς ἥλιους!

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Σὲ βεβαιῶ, Ἀσπασία μου.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ*. — Θὰ μὲ πάγῃ μὲ τὸ ὄχημα ἕως ἐκεῖ, ἔπειτα θὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι ζεσταίνεται καὶ θὰ γυρίσῃ ἔς τὸ σπίτι. Τῆς ξεύρω ἐγὼ αὐταῖς ταῖς πονηραῖς του.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ *ἐγειρόμενος*. — Πηγαίνομεν λοιπόν;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *τρέχουσα πρὸς τὴν Ἀσπασίαν*.

— Ἀσπασία μου, ἔλα ἐδῶ...

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἐγειρομένη*. Ἡὔρες;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Νὰ ὁ κύριος Μαναρέλης σοῦ παραχωρεῖ τὴν θέσιν του.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *πλησιάζων*. — Εὐχαριστῶς.

ΑΣΠΑΣΙΑ *προχωροῦσα πρὸς τὸ παράθυρον*. — Ἄ κύριε Μαναρέλη, σὰς παρακαλῶ... διατί νὰ σὰς στερήσω...

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *ὑποκλίνων*. — Κυρία μου...

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ *ἀκολουθῶν αὐτοὺς ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ*. — Οὐφ!...

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *μειδιῶσα*. Μακρὰν, μακρὰν οἱ σύζυγοι...

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *στρεφόμενος*. — Ἄ, κύριε Βλικιπιπῆ, δὲν σὰς εἶδα, τί κάμνετε;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ *προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ*. — Πολὺ καλά, σὰς εὐχαριστῶ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Τώρα θὰ εὕρω καὶ διὰ σὰς

θέσιν ἐρωτήσῃ περιμείνατε ὀλίγον. [*Προσφέρουσα τῷ κ. Βλικιπιπῆ ἕδραν*]. Καθήσατε.

ΑΣΠΑΣΙΑ *εὐρισκομένη π.λησίου τοῦ παραθύρου*. — Καὶ πότε ἦλθατε; ἐλείπατε νομίζω...

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Μάλιστα, κυρία μου ἤμην εἰς τὴν Σμύρνην.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *πλησιάζουσα πρὸς τὸ παράθυρον*. — Ἀνέβα ἐπάνω, Ἀσπασία μου, δὲν ἤξεύρεις τί ὠρατὰ θὰ ἰδῆς ἀπ' ἐδῶ.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *δίδων τὴν χεῖρά του τῇ Ἀσπασίᾳ*. — Ὅριστε, κυρία μου.

ΑΣΠΑΣΙΑ, *ἥτις πηδήσασα ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδωλλοῦ, ἀλλὰ φοβουμένη μὲ πείσῃ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαναρέλη*. — Ἄ, προσέξατε... θὰ πέσω...

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ, *ὅστις ἀνεβίβασεν αὐτὴν*. — Μὴ φοβῆσθε κυρία μου, σὰς κρατῶ.

ΑΣΠΑΣΙΑ, *περιχαρῆς βλέπουσα πρὸς τὰ ἔξω*. — Ἄ, τί ὠρατὰ ποῦ βλέπει κανεὶς ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Εἶσαι εὐχαριστημένη;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πολύ, μὰ παρὰ πολὺ τὸ μόνον ποῦ λυπούμαι εἶνε ὅτι ἐπῆρα τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Μαναρέλη.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Ἄ μὴ τὸ λέγετε, κυρία μου, ἄλλως τε καὶ ἀπ' ἐδῶ βλέπω περὶ καλὰ ἐγώ.

ΑΣΠΑΣΙΑ, *ταλαρτενομένη ἐπὶ τοῦ ἐδωλλοῦ*. — Εἶνε στερεὰ αὐτὴ ἢ καρέκλα; φοβοῦμαι μὴ πέσω.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Μὴ φοβῆσαι, Ἀσπασία μου.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Ἐπειτα ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐδῶ, κυρία μου; πῶς θὰ σὰς ἀφήσω νὰ πέσητε;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ἐννοεῖται.

ΑΣΠΑΣΙΑ *περιχαρῆς*. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *ἀπομακρυνομένη*. — Πηγαίνω τώρα νὰ εὕρω καὶ μίαν θέσιν διὰ τὸν ἄνδρα σου.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παρηκολούθει τὴν σκηνὴν ταύτην ἰδίᾳ. — Αὐτὸ ποῦ ἐφοβούμην δὲν τὸ ἀπέφυγα! (Προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχὴν του). Νὰ πάγω κοντὰ τους; τί ὠφελεῖ; Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ εἰποῦν τίποτε, ἀλλὰ μήπως δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν νοήματα; Ἐπειτα ὁ κόσμος ποῦ ξεύρει ὅτι αὐτὸς εἶναι τρελλὸς διὰ τὴν Ἀσπασίαν θὰ γελά μ' ἐμένα ποῦ θὰ κάθημαι νὰ τοὺς φυλάττω. Δὲν πρέπει νὰ πάγω ἐκεῖ, ἀλλὰ τι νὰ κάμω; ... (Ἐγειρόμενος καὶ πλησιάζων πρὸς τὰλλα παράθυρα τῆς αἰθούσης τὸ βλέμμα γέρον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς τὸ παράθυρον ὅπου ἴσταται ἡ Ἀσπασία). Ἄχ, διατί νὰ μὴ προσχαισθῶ τὸ πρῶτὴν νευραλγίαν μου... Δὲν θὰ ἠρχόμεθα... Ποῦ νὰ ὑποθέσω ἐγὼ ὅτι θὰ τὸν εὐρωμεν ἐδῶ ἀφοῦ τὸν ἐνόμιζα εἰς τὴν Συμόρνην; ... Τώρα εἶναι πολὺ ἀργά!... Καὶ δὲν θέλω νὰ ἐννοήσῃ καὶ τίποτε ἡ Ἀσπασία.... Τῆς ἕκαμα τόσας σκηνὰς ἄλλοτε διὰ τὸν Μαναρέλην καὶ θυμόναι ὅταν τῆς ἀναφέρω τὸ ὄνομά του θυμόναι!... Μοῦ ὀρκίζεται ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἠγάπησε... μίᾳ φορᾷ μάλιστα μοῦ εἶπεν ὅτι καὶ τὸν ἀντιπαθεῖ... Ποῦ τὴν πιστεύω ἐγώ!... Τώρα ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κυρία Κουσκουσακὴ τώρα θ' ἀρχίσουν στρωτὴ κουβέντα... (Μετά τινος στιγμῆς). Περιέργον! δὲν ὀμιλοῦν... ἡ Ἀσπασία κυττάζει ὄλην τὴν ὥραν ἔξω... αὐτὸς... μένει καὶ αὐτὸς ἀκίνητος, καὶ κυττάζει... καὶ κυττάζει καὶ αὐτὸς ἔξω.... Μήπως εἶνε κανένας καθρέπτης εἰς τὸ ἀντικρινὸ σπιτί; μήπως βλέπονται ἐκεῖ μέσα; (Ὁπισθοχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ὀκώων καὶ παρατηρεῖ ἀτενῶς πρὸς τὰ ἔξω). Ὁχι, τίποτε· κατ' εὐθείαν εἶνε ὁ τοίχος τοῦ ἄλλου σπιτιοῦ. (Πλησιάζει πρὸς τὴν τράπεζαν). Ἐγὼ λέγω νὰ πάγω ἐκεῖ· αὐτὴ ἡ ἡσυχία

των δὲν μοῦ ἄρесе. Ἐννοοῦν ὅτι ἠμπορῶ νὰ τοὺς παρατηρῶ. (Βαίνει πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἴσταται ἀμέσως). Ἡ Ἀσπασία ἔστρεψε τὸ κεφάλι της... αὐτὸ εἶνε, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ ποῦ εἶμαι... νὰ, στρέφει καὶ ὁ Μαναρέλης τὸ κεφάλι του... δὲν με εἶδαν... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε... ἠθέλησαν νὰ βεβαιωθοῦν ἂν τοὺς παρατηρῶ. (Ἀπομακρυνόμενος πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης). Δὲν πρέπει νὰ πάγω ἐκεῖ· ἀπ' ἐδῶ τοὺς ἔχω καλὰ ἐμπρός μου. Ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀκίνητοι. Δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε μίαν λέξιν... (Ἐν μεγίστη στενοχωρίᾳ). Αὐτὴ ἡ ἡσυχία των με ἀνησυχεῖ πολὺ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ πλησιάζουσα τὸν κ. Βαικιπιπῆν. — Ποῦ εἰσθε; σὰς ἔχασα....

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. — Ἐδῶ, κυρία μου, ἐδῶ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ἦθελα νὰ σὰς τιμωρήσω, διότι μοῦ ἐφέρατε τὴν Ἀσπασίαν τόσον ἀργά....

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ. Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου...

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. Ἐχετε ὅμως χάριν... σὰς κύρια μίαν θέσιν...

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ. — Διατί νὰ πειράζεσθε;...

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Δὲν εἶνε περιφρημος, ἀλλὰ κατὰ θὰ ἰδῆτε.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ ἀνθιστάμενος. — Κυρία μου, πὰς παρακαλῶ, μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον· δὲν ἔχω καμμίαν περιέργειαν....

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ὁχι, ὄχι· ἐλατ' ἐδῶ.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΝΗΣ. — Μὰ...

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Νὰ, βλέπετε; εἰς ἐκεῖνο τὸ παράθυρον ποῦ κάθεται ὁ κύριος Ζωγραφίδης. Θὰ εἴσθε οἱ δύο μόνοι, διότι μόνον δύο ἠμποροῦν νὰ ἰδοῦν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὄχι καὶ τόσον εὐκολα.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου, κυρία μου, ὅτι . . .

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — ‘Α, μὴ μοῦ λέγετε ὄχι, διότι ἐννοῶ εἰς τὸ σπίτι μου νὰ εὐχαριστοῦνται ὅλοι.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — ‘Ισα ἴσα, ἐὰν θέλετε νὰ εὐχαριστηθῶ ἀφήσατέ μ’ ἐδῶ, διότι ἐγὼ εἶδα τόσας κηδεῖας, καὶ ἂν ἦλθα, ἦλθα μόνον διὰ τὴν ‘Ασπασίαν.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Αὐτὴ ὅμως ἡ κηδεὶς θὰ εἶνε κάτι τι ἔκτακτον, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε. [Σύρουσα τὸν κ. Βλικιπιπὴν πρὸς τὸ παράθυρον]. ‘Ελάτε.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ προσπαθῶν ν’ ἀντιστῆ. — Μά . . .

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Μὴν κάμνετε τώρα τόσα νάζια καὶ ξεύρω ἐγὼ πῶς θέλετε νὰ τὴν ἰδῆτε.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. ὅστις ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον ὅπου ἴσταιται ἡ ‘Ασπασία, ἰδίᾳ. — Θὰ τοὺς βλέπω καὶ ἂπ’ ἐκεῖ.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Κύριε Ζωγραφίδη . . .

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ ἐγειρόμενος. — Κυρία μου.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω, ἀλλὰ μίαν μικρὰν θέσιν . . .

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ ἀποσυρόμενος πρὸς τὰ ὄπισθον. — ‘Ορίστε, κυρία μου.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — ‘Οχι δι’ ἐμέ, ἀλλὰ διὰ τὸν κύριον Βλικιπιπὴν.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ. — ‘Α!

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ παρουσιάζουσα τὸν κύριον Ζωγραφίδην εἰς τὸν κύριον Βλικιπιπὴν. — ‘Ο κύριος Ζωγραφίδης, ὅστις ἦλθε σήμερον ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ὑποκλίων. — Κύριέ μου.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ ὁμοίως. — Κύριε.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Εἶνε ὀλίγον ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ κατὰ βάθος πολὺ καλός.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ γελῶν. — ‘Ωραίαν σύστασιν μοῦ κάμνετε.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Μπα! εἶπατε τρεῖς λόγια . . . παραπάνω; πῶς τὸ ἐπάθατε; . . . Διότι πρέπει νὰ ἤξεύρετε, κύριε Βλικιπιπῆ, ὅτι ὁ κύριος Ζωγραφίδης λέγει πολὺ ὀλίγα μὲ τοὺς ἄνδρας, καὶ τίποτε σχεδὸν μὲ τὰς γυναῖκας.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ μειδιῶν. — Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε ἐξυπνος ἄνθρωπος.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — ‘Α, κύριε Βλικιπιπῆ, τί κακὸς ποῦ εἶσθε;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ γελῶν ἠλιθίως. — ‘Ομολογήσατε ὅτι ἦτο ἐπιτυχές.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ ποῦ σᾶς ἤυρα θέσιν;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ, ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ διὰ τὴν εὐφύιαν αὐτοῦ. — ‘Αλλά, κυρία μου, μήπως σᾶς τὴν ἐζήτησα ἐγὼ τὴν θέσιν;

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Καλά, καλὰ θὰ σᾶς ἐκδικηθῶ καμμίαν ἡμέραν δι’ ὅσα μοῦ λέγετε.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — ‘Εν τούτοις παρατηρῶ ὅτι δὲν μ’ ἐσυστήσατε εἰς τὸν κύριον.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Εἶνε δυνατὸν; ἂ ναι, ἔχετε δίκαιον. (Τῶ Ζωγραφίδη). ‘Ο κύριος Βλικιπιπῆς, ἀρχαῖος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη ἀξία εἶνε . . .

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Βάζω στοίχημα ὅτι θὰ εἰπῆτε καμμίαν κακίαν.

‘Η κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. ‘Οτι ἔχει ὡραίαν γυναῖκα! . . .

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Αἶ!

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ. — Ἄν σὰς ἀρέσῃ εἶπέτε πάλιν τίποτε διὰ τὰς γυναῖκας.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ παραχωρῶν τῷ κ. Βλίκιπιπῆ τὸ δεξιὸν τοῦ παραθύρου μέρος. — Ὅριστε παρακαλῶ ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ὅστις δι' ἐνδὸς βλέμματος παρετήρησεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους δὲν θὰ δύναται νὰ βλέπῃ τὸ παράθυρον ὅπου ἴσταιται ἡ Ἀσπασία — Καλὰ εἶμ' ἐδῶ, σὰς εὐχαριστῶ.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ — Δὲν θὰ βλέπετε ὅμως τίποτε, πρέπει νὰ σκύψετε πολὺ.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ βλέπων πρὸς τὰ ἔξω — Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ἰστάμενος πλαγίως πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ τὴν Ἀσπασίαν παρατηρῶν ἰδίᾳ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ὠμίλησαν. (Πνίγων στεναγμόν). Ἡ Ἀσπασία εἶναι κατακόκκινη . . . τί νὰ τῆς εἶπε; (Ἐν ταραχῇ). Πρέπει νὰ εὔρω τρόπον νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἡσυχάσω . . . Πῶς νὰ κάμω; . . . Νὰ τὴν ἔφερνα ἐδῶ! (Παρατηρῶν ἔξω τοῦ παραθύρου). Δὲν βλέπει κανεὶς τίποτε ἀπ' ἐδῶ, πρέπει νὰ σκύψῃ πολὺ . . . (Ὁργίλως). Ναί, νὰ σκύψῃ, νὰ κουρασθῆ, νὰ ὑποφέρῃ, διὰ νὰ μὴ μοῦ ζητῆ ἄλλοτε νὰ βλέπῃ κηδεΐας. (Παρατηρήσας ὅτι ἡ Ἀσπασία κλονισθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἔδωλλου ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαναρέλη). Μπα! τί τῆς κάμνει ἐκεῖ; . . . τὴν ἀγκαλιάζει; (Τρέχων πρὸς τὸ παράθυρον). Θέλεις τίποτε, Ἀσπασία;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἥτις ἐγέλα. — Ὅχι, παρ' ὀλίγον νὰ πέσω ἀλλ' ὁ κύριος Μαναρέλης μ' ἐκράτησεν.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Εὐτυχῶς, ἄλλως θὰ ἔπιπτε πολὺ ἄσχημα.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ μετὰ τινα δισταγμόν. — Ἄ! . . .

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Θέλετε νὰ σᾶς δώσω τὴν θέσιν μου;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Ἀσπασία, κατέβα μίαν στιγμήν κάτω νὰ διορθώσῃς τὸ φόρεμά σου.

ΑΣΠΑΣΙΑ παρατηροῦσα τὸ φόρεμά της. — Τί ἔχει;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Ἦνοιξεν ἐδῶ εἰς τὸ πλάι, κατέβα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Δὲν βλέπω· ποῦ εἶνε;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ κρυφίως ἀλλ' ἐπιτακτικῶς. — Κατέβα λοιπὸν σοῦ λέγω.

ΑΣΠΑΣΙΑ περιλυτός. — Μὰ ἂν μοῦ πάρουν τὴν θέσιν μου;

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Μείνατε ἡσυχος, κυρία μου, ἐγὼ θὰ σὰς τὴν κρατήσω. [Ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ ἔδωλλου]. Ἐπειτα, ἔχομεν καιρόν.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ἰδίᾳ. — Γαῖδαρε!

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἥτις ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. — Τί θέλεις πάλιν; διότι τὸ φόρεμά μου δὲν ἔχει τίποτε.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ χαμηλογῶνως. — Μὴ φωνάζῃς καὶ σὲ βλέπουν.

ΑΣΠΑΣΙΑ ἐξημημένη. — Λέγε.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί. — Ἄν ἐξακολουθῇς θὰ σὲ πάρω νὰ φύγωμεν.

ΑΣΠΑΣΙΑ καταστέλλουσα τὴν ἔξαψιν αὐτῆς. — Λοιπὸν;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτοῦ ποῦ κάθεσαι δίδεις ἀφορμὴν εἰς τὸν κόσμον νὰ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Τὸ ἐπερίμενα . . . Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θὰ βγάλῃς αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἀπὸ τὸ κεφάλι σου; Τί ἀνθρωπος εἶσαι, καυμένε;

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἀγαπητικῆσεως. — Ἀσπασία, ἤξευρες ὅτι θὰ ἦτο ἐδῶ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ὅχι, εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν μου.

‘Ο γ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Δι’ αὐτό ἤθελες νὰ ἔλθῃς ἀπὸ τὰς ἑννέα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὰ δὲν σοῦ εἶπα χιλιάκις ὅτι οὔτε κἀν ἐσκέφθην ποτὲ ὅτι ὑπάρχει;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Αὐτὸς σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Τί μὲ νοιάζει τί κάμνει αὐτός; μήπως ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ μετ’ ἐνδοιασμοῦ. — Δὲν τὸ ξεύρω.

ΑΣΠΑΣΙΑ ὀργίλη. — Αἶ, μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Μὴ φωνάζῃς.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ κάθῃσαι νὰ λέγῃς τέτοιαις ἀνοησίαις;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ σείων τὴν κεφαλὴν. — Ξεύρω τί λέγω ἐγώ.

ΑΣΠΑΣΙΑ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας. — Ἄχ, Θεέ μου, πῶς μὲ ἀπελιπίζεις!

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Μὴν κάμνης χειρονομίας, διότι σὲ βλέπουν.

ΑΣΠΑΣΙΑ ἰδίᾳ. — Ἄς ἤμποροῦσα νὰ τὸν ἔδερνα καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Ἐὰν εἶχες ὀλίγο μυαλὸ θὰ ἐφρόντιζες νὰ μὴ εἴσθῃς ἐκεῖ μαζῆ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Καὶ πῶς νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ φύγῃ;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Νὰ μὴ φύγῃ αὐτός; νὰ φύγῃς ἐσύ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ποῦ νὰ πάγω; δὲν βλέπεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ θέσις;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ δεικνύων τὸ παράθυρον ὅπου ἵσταται ὁ Ζωγραφίδης. — Νά, σ’ ἐκεῖνο τὸ παράθυρον ἐκεῖ ποῦ εἶνε αὐτός ὁ κύριος.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἰδῇ κανεὶς τί-

ποτε ἀπ’ ἐκεῖ. ἔπειτα δὲν τὸν γνωρίζω ἐγὼ αὐτόν ποῖός εἶνε;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — ‘Ο κύριος Ζωγραφίδης ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ σοῦ τὸν συστήσω.

ΑΣΠΑΣΙΑ ἰκέτις. — Ἄφρησέ με σὲ παρακαλῶ νὰ μείνω ἐκεῖ ποῦ ἤμην. εἶνε τόσον ὠραῖα. δὲν ἤξεύρεις τί καλὰ ποῦ ἔβλεπα.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Δὲν εἶνε δυνατόν. πᾶμε εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρον ἐκεῖ. θὰ σκύβῃς ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν πειράζει. θὰ ἰδῇς ὅπως καὶ ἀπ’ ἐδῶ, ἴσως καὶ καλλίτερα μάλιστα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἐχεις, καυμένη, ἓνα κεφάλι...

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Πᾶμε.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὰ...

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ σταθερῶς. — Ἐλα, διότι ἄλλῶς φεύγομεν ἀμέσως.

ΑΣΠΑΣΙΑ, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ βαίρουσα πρὸς τὸ παράθυρον. — Ἄχ, Θεέ μου, τί μαρτύριον!

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ, ὅστις ἐπλησίασε τὸν κ. Ζωγραφίδην. — Θὰ ἔχετε τὴν κλωσύνην, κύριε Ζωγραφίδη, νὰ κάμετε ὀλίγην θέσιν διὰ τὴν σύζυγόν μου;

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ παραχωρῶν τὴν θέσιν αὐτοῦ. — Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — ‘Ο κύριος Ζωγραφίδης, Ἄσπασια.

ΑΣΠΑΣΙΑ ἀποδίδουσα τὸν χαιρετισμὸν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτόν. — Μὴ ἐνοχλήσθῃς, κύριε, βλέπω καὶ ἀπ’ ἐδῶ.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ. — Πέρασατε, κύριε Βλικιπιπῆ.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ἀργύμενος. — Ἄ, ὄχι, ὄχι. δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς πᾶρω τὴν θέσιν σὰς.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ. — ὦ, δὲν πειράζει.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ μείνῃ πρὸ τοῦ παραθύρου. — Ἄδύνατον.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ, ἀναλαμβάνων τὴν θέσιν του καὶ βλέπων πρὸς τὰ ἔξω. — Ὅπως ἀγαπᾶτε.

ΑΣΠΑΣΙΑ ρίπτουσα μελαγχολικὸν βλέμμα πρὸς τὴν ὁδὸν ἰδίᾳ. — Τί νὰ ἰδῆ κανεὶς ἀπ’ ἐδῶ; [Ἄρρουσα τὴν κεφαλὴν]. Κ’ ἔχω καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον μέσ’ ἔς τὰ μάτια . . . [Στηρίζουσα τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ ὑαλοπίνακος καὶ μετ’ ἀδιαφορίας βλέπουσα εἰς τὸ κενόν]. Ἄν εἶνε ζωὴ αὐτή!

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ἰδίᾳ ἰστάμενος ὀπισθεν τοῦ Ζωγραφίδου καὶ παρατηρῶν τὸν Μαναρῆλην. — Τὴν ζητεῖ παντοῦ ὁ μασκαρᾶς! . . . Τί στενοχωρημένος πού φαίνεται! . . . Λιμοκοντόρε! . . . Ἦσο εὐχαριστημένος κοντά της . . . μὰ ἔννοια σου καὶ τὸν νοῦν μου δὲν τὸν ἄφησα ἐγὼ ἔς τὸ σπίτι . . . Κύτταξέ τον πῶς στήφογυρίζει τὸ κεφάλι του! . . . Μὲ εἶδεν . . . ἄς κάμω πῶς δὲν τὸν βλέπω . . . [Φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅτε μὲν ξέων τὸ μέτωπον, ὅτε δὲ στρίβων τὸν μύστακά του, ἀλλὰ τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ κρύπτονται μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ του, αὐτὸς δὲ νὰ δύναται νὰ βλέπῃ]. — Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καρέκλαν του . . . διατί κατεβαίνει; . . . Ἐρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μὲ τὴν καρέκλαν του . . . διατί ἔρχεται; . . . ὦ, ἀλλὰ εἶνε κακοθηέστατος!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ, πλησιάζων τὸν κ. Β. Βικιπιπῆν. — Δὲν θέλει ἡ κυρία σας . . .

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ, διακόπτων αὐτὸν. — Ὅχι, ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ τρέχουσα πρὸς τὸ παράθυρον ὅπου ἵσταται ὁ κ. Β. Βικιπιπῆς. — Διατί, διατί ἡ Ἄσπασια ἤλλαξε τὴν θέσιν της; ἀπ’ ἐδῶ δὲν θὰ ἰδῆ τίποτε σχεδόν.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. — Μὰ ἐκεῖ τὴν ἐπείραζαν τὰ ρεύματα.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ, ἐκπληκτος. — Ποῦ ἔχει ρεύματα; . . . ὄνειρέυεσθε.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ἄσπασια, βλέπεις τίποτε ἀπ’ αὐτοῦ;

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ταχῶς. — Βλέπει, πῶς δὲν βλέπει; (Παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν Ἄσπασια). Δὲν βλέπεις, Ἄσπασια;

ΑΣΠΑΣΙΑ ξηρῶς. — Ναι.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ εὐθύμως. — Ὅριστε.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Μὰ θὰ στενοχωρηθῆς, παιδί μου.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. — Καλῆ, εἶνε λαμπρά . . . (Παρατηρῶν καὶ πάλιν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν Ἄσπασια). Δὲν εἶσαι καλὰ ἐκεῖ, Ἄσπασια;

ΑΣΠΑΣΙΑ μετὰ πλειοτέρας ξηρότητος. — Πολὺ καλὰ.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ θριαμβευτικῶς. — Βλέπετε;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ κρυφῶς τῷ κ. Β. Βικιπιπῆν. — Ζηλιάρόγατε! δὲν τὴν ἀφίνεις μίαν στιγμὴν ἀπὸ κοντά σου.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ τεταραγμένος . . . Ἐγώ; . . . πῶς σὰς ἐφάνη;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ. — Ἐντροπή σας καὶ ὀλίγον, κύριε Βικιπιπῆ!

ΑΣΠΑΣΙΑ ἰδίᾳ μελαγχολικῆ. — Δὲν βλέπω τίποτε κρῖμα τὴν χαρὰν μου.

‘Ο κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ ἰδίᾳ παρατηρῶν λαθραῶς τὸν Μαναρῆλην, ὅστις ἵσταται παρ’ αὐτῆ τὸ ἐδώλιον ἀρὰ χεῖρας κρατῶν. — Ἐδῶ θὰ μείνῃ αὐτὸς ὁ μπιρομπάντης; . . . Βέβαια, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ξεκολλησῇ ὁ ἀναιδέστατος! . . . Καὶ ἔπειτα μοῦ λέγει ἡ Ἄσπασια, ὅτι λέγω ἀνοησίας! . . .

Τὸ καλὸν εἶνε ποῦ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσαρα εἰ δὲ μὴ
 χ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνετο.

ΑΣΠΑΣΙΑ *στρεφομένη*. — Τί ἥλιος!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ, *μεθ' ὄλης τῆς δυνατῆς γλυκύτητος*. —
 Κυρία μου, δὲν θὰ ἰδῆτε τίποτε ἀπ' ἐδῶ, διατί δὲν ἔρ-
 χεσθε εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖ; Εἴσθε τόσο καλὰ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ *μειδιῶσα*, — Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Μαναρ-
 ρέλη θὰ μείνω ἐδῶ.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΠΗΣ *ἰδίᾳ ἐν στενοχωρίᾳ*. — Τοῦ ἔχα-
 μογέλασεν!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *ὡσεὶ παρακλητικῶς*. — Ὡστε νὰ κατα-
 λάβω πάλιν τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν εἶχατε;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Σὰς παρακαλῶ.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *ὑποκλίνων καὶ ἀπερχόμενος*. — Ἀφοῦ
 τὸ θέλετε . . .

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΠΗΣ *ἰδίᾳ ἐν ἀγαρακτησίᾳ*. — Εἶδες ἐκεῖ
 ματιὰ ποῦ τῆς ἔρριξεν ὁ χαμᾶλης; εἶδες γλᾶρωμα; . . .
 Ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ γείνησκάνδαλον θὰ τοῦ ἀστραφ-
 τα ἔναν τριόμφο νὰ τοῦ χαλάσω ὅλη τὴ γλύκα τῶν μα-
 τιῶν του . . . (Ἐν στενοχωρίᾳ). Οὐφ! θὰ σκάσω! . . .
 (Στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ παράθυρον ὅπου μετέ-
 βη ὁ Μαναρέλλης). Ὅριστε! . . . μὰ δὲν ἔχω δίκαιον;
 πρωτῆτερα εἶχεν ἀλλέως τὴν καρέκλαν του· τώρα τὴν
 ἔβαλε διαφορετικὰ διὰ νὰ ἤμπορῆ νὰ βλέπῃ ἐδῶ . . . Βέ-
 βαια! καθὼς στέκεται δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἰδῆ τί γίνε-
 ται εἰς τὸν δρόμον. . . Καὶ ἤλθε διὰ νὰ ἰδῆ τὴν κηδεῖαν!..
 Τὸ κάμνει ἐπίτηδες ὁ μασκαρᾶς . . . (Στρέφων τὴν κε-
 φαλήν). Εὐτυχῶς ποῦ ἡ Ἀσπασία εἶνε ἀπ' ἐκεῖνο τὸ
 μέρος καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὴν ἰδῆ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ *ὀπισθοχωροῦσα*. — Πῶς καίει ὁ ἥλιος σή-
 μερον.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΔΗΣ *χωρὶς τὰ κεινῆθῃ*. — Πραγματικῶς, καίει
 πολὺ.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΠΗΣ *γελῶν ἠλιθίως*. — Ἐ, εἰ! ἤρχισε
 τὸ καλοκαίρι.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἀποβάλλουσα τὸ βέλον αὐτῆς*. — Ἐσκασα!
 ΖΩΓΡΑΦΙΑΔΗΣ *ἀγορθούμενος*. — Μήπως θέλετε νὰ πε-
 ράσετε ἀπ' ἐδῶ; δὲν θὰ ἔχετε τὸν ἥλιον.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἀλλὰ σεῖς;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΔΗΣ *μεταβαίνων εἰς τὸ ἄλλο τοῦ παραθύρου*
 μέρος. — Ἄ, δὲν μὲ πειράζει.

ΑΣΠΑΣΙΑ *λαρβάνουσα τὴν θέσιν τοῦ Ζωγραφίδου, ἀλλ'*
ἰσταμένη π.λαγίως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἡλλου. — Νὰ σὰς
 δώσω τουλάχιστον τὴν ὀμπροέλλαν μου.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΔΗΣ *ἀποποιούμενος*. — Κυρία μου, σὰς πα-
 ρακαλῶ . . . δὲν εἶμαι καὶ τόσο λεπτόδερμος. (Σταυ-
 ρῶν τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ χεῖλου τοῦ παραθύρου καὶ
 βλέπων πρὸς τὰ ἔξω, ἰδίᾳ) Ἐχει δίκαιον ἡ Κουσκου-
 σάκη . . . χαριτωμένη γυναικοῦλα!

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΠΗΣ *ἰδίᾳ μὲλις συνέχων τὴν ἀγαρά-
 κτησίαν του*. — Τώρα νομίζει ὅτι δὲν τὴν ἔνοῶ διατί
 ἀλλάξε θέσιν! . . . Ἀπ' ἐκεῖ δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἀπ' ἐδῶ
 θὰ τὸν βλέπῃ . . . Καὶ νὰ ἐκύτταζε τουλάχιστον πρὸς
 τὰ ἔξω διὰ νὰ κουφθῇ . . . ὄχι. Κύτταξέ την πῶς στέ-
 κεται; . . . μὲ τὴν ἀκραν τοῦ ματιοῦ μου τὴν βλέπω . . .
 Θέλει νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν ἰδῆ, ἀλλ' ἔννοεῖ ὅτι ἤμπορῶ νὰ
 τὸ παρατηρήσω . . . Αὐτὸς ἀρὰ γε τί κάμνει ἐκεῖ; . . .
 Περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ στρέψω διὰ μίας
 τὸ κεφάλι μου μίαν εἰς αὐτὸν καὶ μίαν εἰς αὐτήν, διὰ
 μίας, σὰν ἀστραπή, διὰ νὰ συλλάβω τὴ ματιὰ των . . .
 Νὰ γυρίσω πρῶτα εἰς αὐτήν; . . . ὄχι! θὰ ἔχη τὸν και-
 ρὸν νὰ στρέψῃ . . . εἶνε πλησίον μου καὶ ἡ ἐλαχίστη
 κίνησίς μου δύναται νὰ τὴν καταστήσῃ προσεκτικὴν . . .

Πρῶτα θὰ στρέψω πρὸς αὐτόν . . . ναί . . . Ἡ στιγμή μου φαίνεται κατάλληλος . . . αἰσθάνομαι ὅτι ἡ Ἀσπασία εἶνε ἔτοιμος νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι της . . . Νά . . . τώρα! . . . (Στρέφει ἀκαριαῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Μαναρῆλην, βλέπει ὅτι οὗτος παρατηρεῖ πρὸς αὐτόν, εἶτα στρέφει πρὸς τὴν Ἀσπασίαν καὶ παρατηρεῖ ὅτι καὶ αὕτη βλέπει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μαναρῆλη). ὦ! . .

ΑΣΠΑΣΙΑ ἀφελῶς. — Τι ἔχεις;

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ παρατηρῶν αὐτὴν ἀγρίως. — Σὺ εἶ συνέλαβας!

ΑΣΠΑΣΙΑ διατοίγουσα ἐκπληκτος τοὺς ὀφθαλμούς. —

Τί;

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Τὸν ἐκύτταζες!

ΑΣΠΑΣΙΑ χαμηλοφώνως δεικνύουσα διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ζωγρασίδην. — Σιώπη, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ σέ ἀκούσῃ καὶ ὁ ξένος ἄνθρωπος.

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ, ταπεινῶν μὲν τὴν φωνήν, ἀλλ' ἐν ἐξάψει πάντοτε. — Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ, καὶ αὐτὰ νὰ μὴ θέλῃς νὰ μοῦ τὰ περᾶς ἐμένα . . . τὸ κατάλαβες; Ἢ μὴ μοῦ εἶπῃς τώρα ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶς; αἶ; Ἢ μὴ μοῦ τὸ εἶπῃς;

ΑΣΠΑΣΙΑ ἔντρομος. — Ἢ σέ ἀκούσῃ . . .

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Μὰ νὰ τὸ ἤξεύρης . . . εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποῦ σέ βγάξω ἔξω . . . Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κάθησαι μέσα εἰς τὸ σπίτι σου, διὰ νὰ σέ μάθω ἐγώ νὰ τοῦ κάμνης νοήματα . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ ἐμβρόντητος. — Ἐγώ;

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Μάλιστα ἐσύ . . . τί δουλεῖα ἔχεις νὰ στέκεσαι ἔτσι; . . . Ἠλθες διὰ νὰ ἰδῇς τὴν κηδεῖαν, διατί δὲν τὴν βλέπεις τὴν κηδεῖαν; ἐδῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον εἶνε ἡ κηδεῖα; . . . Διατί δὲν κυττά-

Ζεις ἔξω λοιπόν; διατί; αἶ; διατί; . . . ἐμένα θέλεις νὰ γελᾷσῃς; ἐμένα; . . . Πεταλοῦδα! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ στρέφουσα ἐν ὀργῇ πρὸς τὰ ἔξω καὶ διὰ τοῦ ἀλεξιήλου καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν ὀπισθεν. — Μὴ μὲ σκοτίζῃς, ἀνόητε! . . .

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ἰδίᾳ. — Τώρα ἐγύρισε . . . ἀλλὰ πόσον ὥρην θὰ μείνῃ ἔτσι; [Παρατηρῶν τὸν Μαναρῆλην]. Αὐτὸς κάπου κάπου γυρίζει πρὸς τὰ ἐδῶ. (Βλέπων τὴν Ἀσπασίαν ἥτις μένει ἀκίνητος). Πρέπει νὰ εὕρω τρόπον νὰ μὴ ἀνταλλάξουν ἄλλην ματιάν . . . πῶς νὰ κάμω; (Βλέπων τὸν Μαναρῆλην, ὅστις ἐξακολουθεῖ τὰ περιφέρῃ τὰ βλέμματα ἐντὸς τῆς αἰθούσης). Ἄ, νὰ μία καλὴ ἰδέα! . . . Ἢ πᾶρω μίαν καρέκλαν κ' ἕνα μαξιλαράκι διὰ νὰ εἶμαι ὑψηλότερα, καὶ θὰ πάγω νὰ τὴν τοποθετήσω κοντὰ τοῦ θ' ἀνέβω ἐπάνω, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ θέλω νὰ στηριχθῶ ἢ πιάσω μὲ τὸ χέρι μου τὸ τζάμι. Ἐτσι θὰ τὸν κρύπτω μὲ τὸ σῶμά μου, ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀσπασίας καὶ δὲν θὰ ἤμπορῃ οὔτε αὐτὸς νὰ τὴν βλέπῃ. (Λαμβάνων ἐδώλιον καὶ μαξιλάριον καὶ πλησιάζων τὸν Μαναρῆλην). Βλέπει κανεὶς τίποτε ἀπ' ἐδῶ;

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ Ζητῶν τὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ τῷ κ. Βλίκιπιπῇ. — Νὰ σὰς δώσω τὴν θέσιν μου, κύριε Βλίκιπιπῇ.

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ἐμποδίζων αὐτόν μετὰ κόπου. — Ὅχι, ὄχι, καλὰ εἰσθε αὐτοῦ. (Ἀγερχόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδώλιου, ὕπερ ἐκόμισεν). Ἄ, μὰ τί ὥρατα ποῦ βλέπει κανεὶς ἀπ' ἐδῶ!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Ναί.

Ὅ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ ἐκτείνων τὸν βραχίονα καὶ ἀγερχόμενος ἐπὶ τῆς ἐαλωτῆς δικλίδος τοῦ παραθύρου. — Δὲν σὰς στενοχωρῶ . . .

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ, ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ ὀλίγον. — Καθόλου.

Ὁ κ. ΒΛΙΚΙΠΙΠΗΣ *ἰδίᾳ*. — Δὲν πρέπει καὶ νὰ τὸν στενοχωρήσω μὴ τυχὸν καὶ μοῦ φύγη ἀπ' ἐδῶ. (Στρέφω πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ κατέλιπε). Ἡ Ἀσπασία δὲν ἐκινήθη· βλέπει ἔξω· ἔχει καὶ τὴν ὀμπρέλλαν τῆς ἀνοικτὴν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους... αὐτὸν τὸν ἔχω ἐδῶ ἀπὸ κάτω... [*Ἀγαπῶ μετ' εὐχαριστήσεως*]. Τώρα εἶμαι ἡσυχος καὶ θὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τὴν κηδεῖαν!

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ, ὅστις παρετήρησε τὴν Ἀσπασίαν λαθραίως, *ἰδίᾳ*. — Κλαίει!... Πρέπει νὰ ἦτο συγγενὴς τῆς αὐτὸς ὁ ὑπουργός.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ τὰ δάκρυνά τῆς ἀπομάσσουσα ὡς ἐνόησεν* ὅτι ἀπεμακρύνθη ὁ σύζυγός τῆς. — Κτῆνος! ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω κ' ἐγὼ νὰ εὐχαριστηθῶ... Ὁπου καὶ ἂν πάγω θὰ μοῦ τὴ βγάλη ζυνὸ ἀπὸ τὴν μύτη!... Καὶ νὰ εἶχε δίκαιον; νὰ εἶχε... ἔς τὸ διάβολο!... μὰ μὲ φορτῶνεται ἀδίκως καὶ παραλόγως πάντοτε... πότε μὲ τὸν ἔναν καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον... Ἐτυχε ὁ Μαναρέλῆς ἐμπρὸς τοῦ καὶ μ' ἐφορτώθη μ' αὐτόν... Τρία ἔτη διαρκεῖ τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία! Εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μίᾳ φορᾷ ὅτι τοῦ ἀρέσω καὶ ἀπὸ τότε ἡσυχίαν δὲν ἔχω. Νὰ μοῦ ἤρесе κ' ἐμένα!... Καὶ ἔπειτα ὅτι τοῦ ἀρέσω εἶνε ἔγκλημα κ' αὐτό! Ποτὲ δὲν μοῦ εἶπεν ἓνα λόγον διὰ νὰ μοῦ τὸ δῶση νὰ τὸ ἐνόησω... ἀλλὰ διότι εἶνε εὐγενὴς καὶ περιποιητικὸς μαζὴ μου αὐτό ἀρκεῖ διὰ νὰ γείνη θηρίον ὁ κύριος Βλικιπιπῆς. Ἄ, ἔπρεπε νὰ ἠσθανόμην ὀλίγην συμπάθειαν πρὸς τὸν Μαναρέλῆν, διὰ νὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ χορέψῃ ἔς τὸ ταψὶ τὸν κύριον σύζυγόν μου!... Διότι εἶνε καὶ ἀδικὸν ἐπὶ τέλους νὰ εἶμαι τόσον ἀθῶα ἐγὼ καὶ αὐτὸς νὰ μὲ θεωρῇ τόσον ἔνοχον. Ἀκοῦς ἐκεῖ, λέγει, τὰ ἤξευρα ὅτι θὰ εἶν' ἐδῶ... ἀκοῦς ἐκεῖ, τοῦ ἔκαμνα νοή-

ματα!... Καὶ δὲν τοῦ βγάζει κανεὶς αὐτὴν τὴν ἰδέαν... Ἄ, λοιπὸν τέτοιαν γυναίκα μὲ νομίζεις; Πολὺ καλά!... Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι ἔως τώρα δὲν ἐκύτταξα παρὰ ἐσένα, τόσον ὅμως μ' ἔκαμες νὰ βαρεθῶ μὲ αὐταὶς δλαῖς τῆς ἱστορίας τῆς ἀνοήτου ζήλειας σου, ὥστε μόνον ἐσένα δὲν θὰ κυττάζω πλέον... Ἄ, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι πεταλοῦδξ... Ἄϊ, μὰ ἔλα νὰ τὴν πιᾶσης τώρα λοιπὸν τὴν πεταλοῦδξ σου!

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ *συμπαθῶς*. — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶνε στενὸς συγγενὴς σας αὐτός;

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἐν ἀγαπητικῶσι*. — Εἶνε ἄντρας μου, κύριε.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ *ἐκπληκτος*. — Πῶς εἶπατε;

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ συνερχομένη*. — ὦ, τί ἔπαθα!

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ *ἰδίᾳ μειδιῶν παραδόξως*. — Μπᾶ, μπᾶ! τί συμβαίνει ἐδῶ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, *ἰδίᾳ*. — Τί θὰ ὑποθέσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ. — Σὺς ἐρωτῶ διὰ τὸν ὑπουργόν.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἐν ἀφαιρέσει*. — Τὸν ὑπουργόν;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ. — Ναί, ἐπειδὴ σὺς βλέπω νὰ κλαίετε, ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἦτο συγγενὴς σας.

ΑΣΠΑΣΙΑ *συνερχομένη*. — Ἄ, μάλιστα... ἂν ἦτο συγγενὴς μου;... Ὁχι, κύριε, δὲν τὸν γνωρίζω.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ *ἐκπληκτος*. — Καὶ κλαίετε χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε;... Παράδοξον!...

ΑΣΠΑΣΙΑ *προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ κλαιούσα πάντοτε*. — Δὲν κλαίω δι' αὐτόν.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ *αἰσχυνητῶς*. — ὦ, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου... σὺς παρακαλῶ νὰ μοῦ συγχωρήσετε αὐτὴν τὴν τὸλμην μου...

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Τίποτε, κύριέ μου· ἡ ἐρώτησίς σας ἦτο εὐλογωτάτη, ἀφοῦ μὲ βλέπετε νὰ κλαίω.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΗΣ. — Ἡ εὐμενὴς ἀπάντησίς σας μ' ἐνθαρ-

ρύνει . . . ὄχι νὰ ζητήσω τὴν αἰτίαν τῶν δακρῶν σας . . .
δὲν ἐννοῶ κατ' οὐδένα λόγον νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ ἰδιαι-
τερα ὑμῶν . . . ἀλλὰ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐὰν ἔχωσι σπου-
δαίαν ἀφορμὴν, διότι ἀλλέως εἶνε κρῖμα διὰ μηδαμινὰ
πράγματα νὰ καταστρέψετε τόσον ὠραίους ὀφθαλμούς . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἔκθαμβος*. — Κύριε . . .

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ. — Καὶ τώρα ποῦ τοὺς ἀνοίγετε μὲ αὐ-
τὸν τὸν τρόπον τοὺς κάμνετε ὠραιότερους.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἰδίᾳ*. — Καὶ ὁ Βλικιπιπῆς, ὅστις μοῦ λέ-
γει πάντοτε ὅτι ἀλλοιθωρίζω! . . .

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *ἐνθέρμῳ*. — ὦ, τί ἔδίδα νὰ περισυ-
νάξω αὐτὰ τὰ ρέοντα δάκρυα, καὶ νὰ τὰ φυλάξω . . .
νὰ τὰ φυλάξω . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ *μειδιῶσα*. — Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κύ-
ριε, ὀλισθαίνετε εἰς ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν καθ' ὅλους
τοὺς ἀπαιτούμενους κανόνας.

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *μειδιῶν*. — Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

ΑΣΠΑΣΙΑ *γελῶσα*. — Ἄ!

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *θαρρούντως*. — Ὅταν ἡ γυνὴ κλαίῃ ὁ
ἀνὴρ ὀφείλει νὰ τὴν παρηγορῇ.

ΑΣΠΑΣΙΑ *καμμένη* ἐπιχαρίτως τοὺς ὀφθαλμούς. —
Νομίζετε;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *πλησιάζων πρὸς αὐτήν*. — Φαίνεσθε τό-
σον λυπημένη καὶ ἔχω τόσην ἐπιθυμίαν νὰ διασκεδάσω
τὴν λύπην σας ἐγώ.

ΑΣΠΑΣΙΑ *καλύπτουσα τὸν Ζωγραφίδην διὰ τοῦ ἀλε-
ξηλίου αὐτῆς*. — Καὶ θὰ εἰσθε ἐχέμυθος;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *ἀρπάζων τὴν χεῖρά της, ἣν καὶ κατα-
σπάσσεται*. — ὦ, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι!

Τὶ εἶπον κατόπιν εἶναι ἀγνωστον· ἀλλὰ πρέπει νὰ
εἶπον πολλά, καὶ ἰδίως εὐχάριστα, διότι ἡ Ἀσπασία δὲν
ἔκλειε πλέον καὶ ὁ Ζωγραφίδης ἦτο παιδρότατος.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον
ἐν μέσῳ γενικοῦ θαυροῦ γινομένου ἐν τῇ αἰθούσῃ* —
Αἰ, Ἀσπασία μου, πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ κηδεῖα;

ΑΣΠΑΣΙΑ *κύπτουσα τοῦ παραθύρου*. — Περνᾷ;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *ἐκπληκτος*. — Ἄν περνᾷ; πῶς
δὲν τὴν εἶδατε;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *ἐν στενοχωρίᾳ*. — Πῶς;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Δὲν ἤκούσατε τὴν μουσικὴν;

ΑΣΠΑΣΙΑ *ἐρυθριῶσα*. — Τὴν Μουσικὴν;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Οὔτε σεῖς κύριε Ζωγραφίδη;

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *προκύπτων τοῦ παραθύρου ἐν ταραχῇ*. —
Δηλαδὴ . . .

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *ἰδίᾳ*. — Μπᾶ, μπᾶ!

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *μειδιῶν καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν κ.
Κουσκουσακῆ*. — Ὁραία κηδεῖα πραγματικῶς.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *παρατηροῦσα ἐξ ὑπαμοιβῆς τὸν
Ζωγραφίδην καὶ τὴν Ἀσπασίαν*. — Καὶ πρὸ πάντων
χρησιμωτάτη . . .

ΖΩΓΡΑΦΙΑΝΗΣ *αἰσχυρτηλός*. — Πῶς;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *γελῶσα*. — Εἰς τὸ κόμμα . . .

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *πλησιάζων*. — Αἰ, Ἀσπασία, εἶδε;

ΑΣΠΑΣΙΑ *βλέπουσα πρὸς τὰ ἔξω*. — Περιφημα.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ. — Εἶχα δίκαιον νὰ σὲ βάλω
ἐγὼ ἐδῶ;

ΑΣΠΑΣΙΑ *μὴ τολμῶσα νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν*. —
Μὰ . . .

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΙΠΗΣ *μετὰ πεποιθήσεως*. — Ἐλα, ἔλα,
νὰ μὲ ἀκούης ἐμένυ.

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *πλησιάζων*. — Κυρία Κουσκουσακῆ, ἐ-
πιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Πῶς; Φεύγετε;

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Λί, μὰ μόλις ἔχω καιρόν νά προετοιμάσω τὰ πράγματά μου.

ΑΣΠΑΣΙΑ *στρεφόμενη*. — Διὰ ποῦ;

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Διὰ τὴν Σμύρνην, κυρία μου.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἰδίᾳ*. — Ὁ τοῦ διαβόλου τὴ μάνα!

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — Ἄ, ναί, δὲν σὰς τὰ εἶπα· ὁ κύριος Μαναρέλης μὰς ἀφίνει διὰ παντός.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ὁχι, δά;

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ. — Πηγαίνω νὰ νυμφευθῶ.

ΑΣΠΑΣΙΑ *μετ' εὐχαριστήσεως*. — Ἄ!...

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἐκπληκτός*. — Ἄ!

ΑΣΠΑΣΙΑ *τείρουσα τὴν χεῖρά της αὐτῆς*. — Σὰς συχαίρω.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἰδίᾳ*. — Μπᾶ! δὲν τῆς ἔκαμε περισσοτέραν ἐντύπωσιν!

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Καὶ σὰς εὐχομῃ νὰ ζήσετε!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *ὑποκλίνων*. — Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία μου.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἰδίᾳ ἐμβρόντητος*. — Ὡ!... κ' ἐγὼ ὅστις ἐφοβούμην ὅτι ἀγαπῶνται!

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βλικιπιπῆ*. — Κύριέ μου...

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἀναπνέων μετ' εὐχαριστήσεως, ἐνῶ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον διαχέεται μερίστη φαιδρότης*. — Καλόν σὰς κατευόδιον, φίλε μου· καλόν σὰς κατευόδιον... καὶ νὰ μὴ μὰς εἴπῃς τίποτε τόσον καιρόν!... ἄ... εἶσαι ἀσυγχώρητος. (*σφίγγων ἐπαρειαλημμένως τὴν χεῖρα τοῦ Μαναρέλη*). Νὰ ζήσετε, καὶ... καὶ... καὶ... νὰ γράψετε, φίλε μου... καὶ... καὶ εὐτεκνίαν, μακροήμερευσιν... Καλόν σὰς κατευόδιον...

ΜΑΝΑΡΕΛΗΣ *ὑποκλίνων εἰς πᾶσαν εὐχὴν καὶ προσ-*

παθῶν τ' ἀποσπάση τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κ. Βλικιπιπῆ. — Σὰς εὐχαριστῶ.

ΑΣΠΑΣΙΑ *κρυφίως τῷ Βλικιπιπῆ*. — Τί σοῦ χρειάζεται τώρα;

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ὁμολῶς, ἀλλὰ κάτω τεύων καὶ τοὺς δακτύλους αὐτοῦ συστρέφων ἐν στεροχωρία*. — Ἐχεις δίκαιον, Ἀσπασία μου, ὅτι καὶ ἂν εἴπῃς ἔχεις πληρέστατα δίκαιον... κάμε με ὅτι θέλεις.

ΑΣΠΑΣΙΑ *σεινούσα τὴν κεφαλὴν*. — Καλὰ, καλὰ· πάμε τώρα.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ. — Μίαν στιγμὴν νὰ εὐχαριστήσω αὐτὸν τὸν κύριον ποῦ σοῦ παρεχώρησε τὴν θέσιν του.

ΑΣΠΑΣΙΑ *ζητοῦσα νὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν*. — Καλὲ δὲν εἶνε ἀνάγκη.

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ἀνθιστάμενος*. — Ἄ, ὄχι, ὄχι. (*σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ζωγραφίδου*). Κύριέ μου, δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου...

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ *ἐρυθριῶν*. — Τὴν; ... πῶς;

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *ἰδίᾳ, στρεφόμενη βιαλῶς*. — Ἄ!

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *ὑποκλίνων*. — Ἐλπίζω νὰ σὰς βλέπωμεν εἰς τὸ σπίτι μας...

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ *προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ*. — Μὴ... μὰ... μάλιστα.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *ἰδίᾳ γελῶσα*. — Διὰ τὴν τύχην του ἐγεινεν αὐτὴ ἡ κηδεῖα!

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *χαιρετίζων ἐδαφιαλῶς τὴν κ. Κουσκουσάκη*. — Κυρία μου σὰς χαιρετῶ... καὶ σὰς εὐχαριστῶ... καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγιαίν.

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ *μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της*. — Μὲ τί εὐχαρίστησιν τὸ λέγετε!...

Ὁ κ. ΒΑΙΚΙΠΗΗΣ *σφίγγων ἐπαρειαλημμένως τὴν*

χειρα τῆς κ. Κουσκουδάκη. — Αἱ, κυρια μου, ὅτι ξεύρει
ὁ τρελλὸς ὁ νοικοκύρης δὲν τὸ ξεύρουν χίλιοι φρόνιμοι
γείτονες!

Ἡ κ. ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΚΗ. — !!!!!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΡΟΜΗΛΑΣ.

